

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

347, 600 2023

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 287/2009 privind Codul Civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, inițiată de domnul deputat AUR Sorin – Titus Muncaciu împreună cu un grup de parlamentari AUR (Bp. 251/2023).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea prevederilor *Legii nr. 287/2009 privind Codul Civil, republicată, cu modificările ulterioare*, în sensul instituirii obligației cesionarului de a comunica debitorului dovada scrisă a cesiunii, sub sancțiunea suspendării plății de către debitor.

Totodată, inițiativa prevede modificarea unor prevederi din *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare*, propunându-se:

- includerea în categoria documentelor transmise instanței de către executorul judecătoresc în vederea solicitării încuviințării executării a dovezii scrise a cesiunii și a acceptului debitorului privind cesiunea, urmând ca depunerea încheierii prevăzute de art. 665 alin. (1) să se realizeze doar când executarea este cerută de un alt creditor;

- majorarea de la 1 zi la 15 zile de la comunicarea somației a termenului în care debitorul are posibilitatea să plătească suma datorată;
- majorarea de la 10.000 la 30.000 de lei a pragului valoric al sumei de la care este permisă vânzarea bunurilor imobile ale debitorului, în cazul în care acesta nu are alte bunuri urmăribile sau dacă are bunuri urmăribile, dar nu pot fi valorificate, precum și în situația în care nu are alte venituri care să poată fi valorificate în vederea acoperirii integrale a creanței.

II. Observații

1. Apreciem că propunerea de modificare a dispozițiilor art. 1578 alin. (3) din *Codul civil*, în sensul instituirii obligației pentru cesionarul care efectuează comunicarea cesiunii către debitor de a prezenta și înscrisul constatator al cesiunii, fără ca acesta să îi fie cerut de către debitorul cedat, reprezintă o chestiune de oportunitate, care nu schimbă esența instituției cesiunii de creanță, însă textul propus ar fi putut fi formulat în sensul în care urmează: „*Atunci când comunicarea cesiunii este făcută de către cesionar, aceasta este însoțită de dovada scrisă a cesiunii*”.

2. Cât privește propunerea de amendare a dispozițiilor alin. (4) al art. 1578 din *Codul civil*, față de preconizata reglementare, textul nu mai este în realitate necesar.

Dacă, potrivit dispozițiilor actuale ale art. 1578 alin. (3) și (4), există un interval de timp pe durata căruia să fie suspendată plata, respectiv de la data comunicării cesiunii și până la data prezentării dovezii scrise a cesiunii dacă debitorul a solicitat astfel, conform concepției propuse de către autorii inițiativei legislative analizate, cele două momente se vor suprapune.

Așadar, luând în considerare faptul că întotdeauna comunicarea cesiunii va fi însoțită și de dovada scrisă, nu își mai găsește rațiunea unui text de lege referitor la suspendarea plății.

Prin urmare, dacă s-ar adopta modificarea propusă la alin. (3) al art. 1578 din *Codul civil*, ar fi necesară abrogarea textului alin. (4) al aceluiași articol. În măsura în care cesionarul nu s-ar conforma dispozițiilor alin. (3) al art. 1578 din *Codul Civil*, nu s-ar mai realiza opozabilitatea cesiunii față de debitor și față de terți, așa cum, de altfel, deja prevăd dispozițiile alin. (5) al aceluiași articol de lege, comunicarea cesiunii

reproducând efecte dacă dovada scrisă a cesiunii nu este comunicată debitorului.

3. Având în vedere cele susținute de către inițiatori în cuprinsul instrumentului de prezentare și motivare al inițiativei legislative, pare că propunerea de completare a dispozițiilor art. 666 alin. (1) din *Codul Civil* în sensul de a transmite instanței de executare chemată să încuviințeze executarea silită, pe lângă titlul executoriu și cererea creditorului, și dovada scrisă a cesiunii și acceptul debitorului privind cesiunea pornește de la problematica executării silite a titlurilor de credit și, în particular, de la ipoteza în care creanța constatată prin acestea a fost în prealabil cedată.

În acest context, potrivit dispozițiilor art. 120 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare*¹, contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit, constituie titluri executorii. De asemenea, semnalăm și că, în materia cesiunii, contractul de credit însuși ori numai a creanțelor rezultate din acesta există deja unele reguli speciale prevăzute la art. 58 din *Ordonanța de urgență a Guvernului 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, cu modificările și completările ulterioare*², al cărui alin. (5) stabilește următoarele: „Contractele de credit, contractele de ipotecă, precum și orice alte înscrisuri care au caracter de instrumente de garantare a respectivelor credite, încheiate la solicitarea creditorilor, nu reprezintă titluri executorii în cazul în care cesionarul este o entitate ce desfășoară activități de recuperare creanțe”.

Acest din urmă text instituie o ipoteză particulară: în care se pierde caracterul executoriu al unor titluri de credit în urma cesionării contractului sau a creanței în considerarea calității cesionarului. *Per a contrario*, în cazul în care cesionarul nu este o entitate ce desfășoară activități de recuperare creanțe, precum și în cazul tuturor titlurilor executorii care constată o creanță ce a făcut obiectul cesiunii și în privința cărora nu există o dispoziție similară celei de la art. 58 alin. (5) din *Ordonanța de urgență a Guvernului 52/2016*, nu se pierde caracterul executoriu prin simpla cesiune a creanței. În acest sens, menționăm și că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin *Decizia nr. 3/2014 privind modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor*

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1027 din 27 decembrie

² Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 20 septembrie 2016

art. 120 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului³, a reținut următoarele:

“Astfel, pentru interpretarea corectă a prevederilor legale în vederea soluționării cererii de încuviințare silită, este necesar a se realiza analiza de conținut a normelor care guvernează regimul juridic al cesiunii de creanță, în corelare cu cele care instituie caracterul de titlu executoriu contractelor de credit. În acest sens, încuviințarea executării silite este numai o procedură de ordin formal, care precede executării propriu-zise, astfel încât se apreciază că problema semnalată nu comportă o reală dificultate care să necesite interpretarea unor texte de lege imperfecte, lacunare ori contradictorii.

Consacrarea, prin art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, a caracterului executoriu al contractelor de credit, încheiate de o instituție de credit, este impusă pentru a permite executarea silită a unei obligații (creanțe), iar nu a unui înscris, acesta fiind doar materializarea izvorului obligației respective. În consecință, caracterul executoriu este asociat cu creanța, iar nu cu înscrisul ca atare și, atât timp cât legiuitorul a acordat contractelor de credit caracterul de titluri executorii, creanța însăși a devenit una executorie, astfel încât atributul executorialității nu se constituie într-un aspect de drept procesual, așa cum a susținut titularul sesizării, ci a devenit o calitate a creanței, care se transmite prin cesiune.

Totodată, trebuie subliniat că art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, nu a conferit contractelor de credit trăsătura de titlu executoriu în considerarea persoanelor semnatare ale unor asemenea contracte, ci a naturii respectivelor convenții.

Modificarea părților originare ale actului juridic care constituie titlu executoriu nu afectează substanța titlului executoriu, poziția cesionarului fiind aceea a unui veritabil succesor cu titlu particular, care preia, astfel, toate drepturile pe care cedentul le avea în legătură cu creanța”.

În măsura în care intenția reală de reglementare este de a prezerva caracterul de titlu executoriu al contractelor de credit, contractelor de ipotecă, precum și a oricăror alte înscrisuri care au caracter de instrumente de garantare a respectivelor credite și în cazul în care are loc o cesiune de creanță în favoarea unei entități care desfășoară activități de recuperare

³ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014

creante, intervenția legislativă trebuia realizată asupra legislației speciale [art. 58 alin. (5) din *Ordonanța de urgență a Guvernului 52/2016*], iar nu a dreptului comun în materia executării silită, care, în plus, nu s-ar putea efectua prin simpla menționare a faptului că executorul judecătoresc transmite instanței de executare chemată să încuviințeze executarea silită, pe lângă titlul executoriu și cererea creditorului, și dovada scrisă a cesiunii și acceptul debitorului privind cesiunea.

Mai mult, semnalăm și redactarea deficitară a textului propus la art. 666 alin. (1) din *Codul de procedură civilă*, sens în care arătăm că sintagma “iar când executarea este cerută de un alt creditor”, propusă de către autorii inițiativei legislative pentru completarea textului de lege, nu este urmată de o ipoteză normativă concretă, fapt care face imposibilă decelarea intenției de reglementare.

4. Referitor la propunerea de modificare a dispozițiilor art. 732 alin. (1) din *Codul de procedură civilă*, în ceea ce privește propunerea de înlocuire a termenului de o zi de la comunicarea somației însoțite de încheierea de executare silită și înăuntrul căruia debitorul trebuie să plătească suma datorată cu unul de 15 zile, considerăm că aceasta nu ar putea fi primită.

Instituirea, în acest caz, de către legiuitor, a unui termen foarte scurt și-a propus să prevină sustragerea bunurilor debitorului de la urmărirea silită, motiv pentru care avem serioase rezerve că un termen mai îndelungat, cum este cel propus de către autorii prezentei inițiative legislative, ar satisface acest deziderat. Trebuie menționat și că aplicarea sechestrului nu are ca efect scoaterea bunului din patrimoniul debitorului, care rămâne în continuare titularul dreptului de proprietate asupra bunului imobil sechestrat, bunul fiind doar indisponibilizat până la eventuala lui valorificare prin vânzare silită.

De asemenea, apreciem că instituirea unui termen de 15 zile de la data comunicării somației însoțite de încheierea de executare silită după trecerea căruia să poată fi aplicată măsura sechestrului nu este de natură să creeze un beneficiu real debitorului care, în acest caz, având la dispoziție un interval de timp mai îndelungat ar putea fi tentat să întreprindă măsuri pentru sustragerea bunurilor sale de la procedura urmăririi mobiliare. Pentru creditor în schimb, efectul ar putea fi unul foarte grav, constând în cele din urmă chiar în imposibilitatea satisfacerii creanței sale dacă, între timp, debitorul a sustras bunurile de la urmărire.

În aceste condiții, apreciem că legiuitorul trebuie să analizeze cu precauție dacă, din dorința de a acorda debitorului un beneficiu mai degrabă iluzoriu, nu îl privează pe creditor de o garanție reală a satisfacerii creanței

sale, cu consecința afectării echilibrului de interese dintre cele două părți ale procedurii de executare silită.

5. Referitor la propunerea de modificare a dispozițiilor art. 813 alin. (5) din *Codul de procedură civilă*, în sensul majorării de la 10.000 lei la 30.000 lei a pragului prevăzut de art. 813 alin. (5) din *Codul de procedură civilă*, ar putea reprezenta o chestiune de oportunitate care, totuși, în opinia noastră, trebuie fundamentată temeinic, întrucât ipoteza textului de lege are în vedere faptul că vânzarea bunurilor imobile ale debitorului unei sume de bani, actualmente de 10.000 lei, se realizează numai dacă acesta nu are alte bunuri urmăribile sau are bunuri urmăribile, dar nu pot fi valorificate.

Or, în acest caz, vânzarea bunurilor imobile ale debitorului reprezintă o măsură *ultima ratio*, care poate fi luată numai în situația în care nu este posibilă satisfacerea unei creanțe pecuniare prin alte măsuri de executare silită. Nu în ultimul rând, reiterăm cele susținute și cu privire la propunerea de modificare a dispozițiilor art. 732 alin. (1) din *Codul de procedură civilă*, în sensul că trebuie avut în vedere că orice măsură legislativă în materia executării silite trebuie să mențină justul echilibru ce trebuie să caracterizeze interesele concurente ale debitorului și creditorului.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.

Cu stimă,

Ion Marcel CIOBACU

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Nicolae – Ionel CIUCĂ

Președintele Senatului